

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΑ ΜΕΖΑΡΙΑ

— « Πές μου, καλὲ Δερβίση μου, γιατί
'Σ ταις γειτονιαῖς σας μέσ' ἀνάρνα-ἀνάρνα,
Σὰν μαυροφόρα σὲ χοροῦ γιορτῇ.
Στηλώνετε τὰ ἄγρια σας μεζάρια ;

Ἡ χαρωπὴ ζωὴ ζευγαρωτὰ
Τί θέλει μὲ τὸν πόνο τοῦ θανάτου ; »

— « Πές μου, καὶ σὺ παιδί μου, τί ζητᾷ
Τ' ἀγκάθι 'ς τὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ κάτω ;

Ἡ Παιδί μου, ὁ πόνος εἶνε 'ς τὴ χαρὰ
Καὶ ἡ χαρὰ 'ς τὸν πόνο εἶνε κρυμμένη.
Πρέπει τὰ δυὼ νὰ ζοῦν κάθε φορὰ.
Γιὰ τ' ἀπ' τὰ δυὼ κ' ἡ εὐτυχία βγαίνει.

Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνονε ποῦ ζῇ
Χωρὶς τῶν' ἀπὸ τὰ δυὼ νὰ δοκιμάσῃ.
Δὲν εὐτυχεῖ 'ς τὴ γῆς — Γι' αὐτὸ μαζὺ
Τὴν ἴδια 'μέρα ὁ Ἀλλάχ ταις ἔχει πλάσει... »

(Ἐν Σμύρῃ, Αὐγούστου 1890)

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

* Τὰ νεκροταφεῖα τῶν Ὁθωμανῶν, ἅτινα κεῖνται ἐν μέσῳ τῶν ὀθωμανικῶν συνοικιῶν.